

Rakkaus ei kuole koskaan

Myra istui lääkärin odotushuoneessa yhdessä äitinsä kanssa. He olivat odottaneet jo todella kauan. Myrasta se tuntui ikuisuudelta. Vihdoin mukavan näköinen lääkäri astui eräästä huoneesta ja sanoi: "Hämäläinen Myra." Äiti nousi tuolilta ja otti Myraa kädestä. He kävelivät vieretysten sisään ovesta, jonka yläreunassa luki numero 12. Lääkäri ohjasi Myran huoneen perällä odottavalle sairaalasängylle. Hän oli kuitenkin liian lyhyt noustakseen itse, joten hänen äitinsä kaappasi Myran syliinsä ja nosti sängylle. Sen reunalla istuen Myra vastaili lääkärin hassuihin kysymyksiin.

Lääkäristä lähtiessään Myra sai vielä valita tarran isosta tarrakirjasta. Hän valitsi kauniin prinsessan. Se näytti vähän hänen isosiskoltaan Aamulta. Aamullakin oli tuollainen vaaleanpunainen röyhelömekko kotona. Hänellä itsellään oli nyt päällä sininen trikoomekko ja valkoiset sukkahousut. Ulkona oli jo vähän kylmä, koska marraskuusta oli kulunut jo kaksi viikkoa. Äiti laittoi hänet rattaisiin, vaikka Myra oli jo neljä vuotta. Hän ei kuitenkaan oikein jaksanut tehdä mitään, varsinkaan kävellä, koska hän oli ollut todella kipeä äskettäin ja hänen olonsa oli vasta alkanut vähitellen parantua. Ympärillä lenteli syksyn viimeisiä lehtiä ja tuuli ulisi korkeiden talojen välissä. Heidän talonsa ei ollut kaukana, sieltä näki melkein sairaalalle, jossa he olivat olleet. Myraa väsyttikin jo, joten onneksi he saapuivat kodin ovelle todella nopeasti. Isä, isosisko ja isoveljet odottelivatkin jo etuovella. Aamu otti hänet rattaista syliinsä ja kantoi sisälle eteiseen. Myra näki Aamun olan takaa kun hänen vanhempansa ja veljensä puhelivat hiljaa ulkorappusilla. Myrasta he näyttivät huolestuneilta, mutta hän ei ymmärtänyt miksi, joten hän ei jaksanut miettiä sitä kauaa. Aamu ja Myra nousivat portaat nopeasti toiseen kerrokseen ja menivät Myran huoneeseen, jossa oli vaaleanpunaiset seinät ja iso sänky, jonka päältä löytyivät hänen kaikki rakkaat pehmolelunsa. Sisko laski hänet sängylle ja peitteli Myran lämpimän peiton alle. Aamu silitteli häntä, kunnes hän nukahti rauhaisaan uneen.

Unessa Myra seisoi tyhjässä tilassa. Joka suunnassa näkyi vain mustia varjoja lukuun ottamatta yhtä suuntaa, josta näkyi valon kajastusta. Se näkyi suoraan edessä. Tarkemmin katsottuna siellä näkyi myös jokin liikkuva olento. Se tuli koko ajan lähemmäksi ja pian Myra näkikin, mikä olento oli. Se näytti aivan yksisarviselta.

Hän henkäisi ihastuksesta, koska hänen suurin unelmansa oli nähdä oikea yksisarvinen ja ratsastaa sillä. Nyt se kävisi toteen! Kaunis olento pysähtyi tytön eteen ja ensin Myra luuli, että se puhui:

- Hei rakas Myra! Et varmaan muista minua, mutta se ei haittaa. Tule mukaani. En satuta sinua, haluan vain auttaa. Tämän sanottuaan ääni vaikenä. Se ei kuitenkaan kuulunut yksisarviselle, vaan sen selästä laskeutui vanha nainen, joka näytti aivan keijulta. Nainen avasi kätensä halaukseen ja Myra vastasi siihen. Samalla hän tunnisti naisen.

-Mummi! hän huudahti. Äiti oli sanonut hänelle, että mummi nukkui prinsessa Ruususen unta. Ennen mummi oli käynyt heillä melkein koko ajan, mutta jonkin aikaa sitten mummia ei ollut enää näkynyt. Kaikki olivat olleet todella surullisia, vaikka hänestä oli ollut jännittävää ajatella, että mummi olisi kuin prinsessa Ruusunen.

-Aivan kultaseni, tässä minä. Annahan niin autan sinut kyytiin, mummi sanoi pehmeällä äänellä, otti häntä selästä kiinni ja heilautti yksisarvisen selkään. Myra otti taruolennon silkinsileästä harjasta kiinni ja silitti sen selkää. Mummi ei kuitenkaan noussut olennon selkään niin kuin Myra oli kuvitellut. Mummi vain seiso. Äkkiä hänen selkensä takaa levittäytyivät suuret valkeat siivet. Niiden varassa hän kohosi hitaasti ilmaan ja Myran taakse yksisarvisen selkään. Kuin taikaiskusta olento lähti rauhallisesti liikkeelle. Se suuntasi kohti edessä näkyvää valoa.

-Sen nimi on Celeste, mummi kertoi.

-Celeste, kaunis nimi, Myra sanoi ihailen ja kuljetti sormiaan sen lumenvälkeässä harjassa. Valkoinen tamma oli kuljettanut heidät jo lähelle valoa ja tyttö näki melkein sen sisään. Myra pelotti mitä sen sisältä löytyisi, mutta hän myös odotti sitä. Hän nimittäin ajatteli, että hän näkisi lisää yksisarvisia ja mummin kaltaisia keijuja. Keijuilla ei tosin ollut Myran omissa satukirjoissa valkeasulkaisia siipiä, vaan pinkit hennot siivet. Ehkä mummi olikin enkeli, kuka tietää. Nyt valo ei ollut enää kuin muutaman askeleen päässä. Se oli todella kirkas verrattuna ympäröivään pimeyteen. Celeste asteli rauhallisesti viimeiset askeleet ja pysähtyi juuri ennen kirkkautta.

-Oletko valmis näkemään mitä tuolla on? mummi kysyi lempeästi katsoen Myraa säälivästi. Myra oli vielä liian nuori tajuaamaan mummin katseita, joten hän sanoi vain innokkaasti:

-Joo, mennään jo! Yksisarvinen astui synkkyden ja valon rajan yli valoon. Se hohti joka puolella mihin vain katsoikin. Ihan kuin olisi astunut johonkin satumaailmaan, missä kaikki on mahdollista. Siltä Myrasta tuntui, kun hän näki mitä valo piti sisällään. Sieltä paljastui loputtomiin jatkuvia kukkaniittyjä, vesiputouksia, jokia, temppeleitä, jättimäisiä puita ja kauniita kyliä satumaisine taloineen. Siellä täällä käveli tai lenteli mummin näköisiä keijuja tai enkeleitä päällään ainoastaan valkoista. Suurin osa heistä oli vanhoja kuten mummi, mutta kyllä Myra näki myös aikuisia ja lapsia, jopa häntä nuorempia. Mummi laskeutui Celesten selästä ja auttoi Myran alas. Tämän jälkeen hän kääntyi kohti tammaa ja painoi otsansa sen otsaa vasten. Celeste suoristi jalkansa ja laukkasi pois harja tuulesa hulmuten. Myra katseli ympärilleen ihastellen taivasta, joka oli alkanut muuttaa väriään sinisestä oranssihtavaksi ja siitä tummaksi tähtitaivaaksi. Polun reunoille, jolla he olivat, syttyi leijuvia tulia opastamaan kulkijoita. Myös kylissä ja taloissa sekä suurissa puissa ilmestyi valoja, luoden kotoisan tunnelman. Tulikärpäsiä lenteli lämpimässä ilmassa yhdessä hohtavien yöperhosten kanssa, muodostaen valopolkuja jokien pinnalle ja puiden oksiin. Tyttö ihasteli näkemäänsä taianomaista paikkaa, joka ei tuntunut todelliselta, mutta tietysti, tämähän oli uni, ainakin niin hän oletti. Mummi lähti kohti lähintä kylää, johon ei näyttänyt olevan pitkä matka. Kylään johtava polku oli päällystetty sammaleisilla mukulakivillä, jotka tuntuivat jalanpohjissa mukavilta. Myra käänsi äkkiä päätään ja katsahti vaatteisiinsa. Hän säikähti ja melkein huusi:

-Mummi! Miksi minulla on samanlaiset vaatteet kuin sinulla? Ja missä kenkäni ovat? Mummi otti Myran hennon käden omaansa ja puristi sitä rauhoittavasti.

-Ei hätää pikkuinen, se ei ole vaarallista. Nyt kun tulit käymään luonani sait myös nuo hienot vaatteet. Sinulla on myös samanlaiset siivet. Mummi huomasi Myran säikähtäneen ilmeen ja lisäsi:

-Älä pelkää, ne eivät ole paha asia. Eikö ole vain hienoa ja jännittävää, että pystyt lentämään ja näytät enkeliltä. Myra näytti vähän epäileväiseltä, mutta näytti pitävän ajatuksesta, että olisi itse keiju.

Myra ja mummi saapuivat kylään. Siellä oli monia enkeleitä, jotka puhelivat pienissä ryhmissä, maalasivat ja hoitivat eläimiä ja satuolentoja, kuten yksisarvisia. Mummi käveli Myran kanssa käsikkäin ohi muiden enkelien kohti pientä vesiallasta, joka oli keskellä kylän aukiota. Vesi hohti valkeaa valoa ja sen pinnalla kellui kirsikankukan terälehtiä. Hohtava vesi liplatti hiljaa valkoista marmorireunaa vasten. Se oli

rauhottavaa kuunneltavaa Myrasta. Mummi vei hänet sen reunalle istumaan ja sanoi:

-Tulet asumaan hetken kanssani, joten saat nähdä perheesi.

-Mikseivät äiti ja isä voi tulla tänne? Myra ihmetteli pettyneenä.

-Se ei valitettavasti käy, mutta älä ole huolissasi. He eivät vielä voi tulla tänne, mutta voit nähdä heidät tämän veden läpi, mummi selitti. Sitten hän kumartui yhdessä Myran kanssa katsoakseen altaaseen. Sieltä tytön ihmetykseksi näkyi hänen perheensä. Myra oli iloinen heidät nähdessään, mutta he olivat surullisia. Äiti ja sisko itkivät, veljet olivat painaneet kasvot käsiinsä ja isä näytti todella lohduttomalta silittäessään äidin selkää. Myra säikähti näkemäänsä ja meinasi purskahtaa itkuun itsekin.

-Miksi he ovat noin surullisia? Myra kysyi nieleskellen kyyneliä.

-Heitä surettaa se, että tulit tapaamaan minua, ja nyt he ajattelevat sinunkin nukkuvan prinsessa Ruususen unta, mummi sanoi lohduttaen pientä tyttöä. Myra ei enää vastannut, vaan hautasi vain kasvonsa mummin valkeaan leninkiin. Mummi kosketti lempeästi Myran melkein valkoisia hiuksia ja kietoi kätensä lapsen ympärille. Hän nosti lapsenlapsensa syliinsä ja vei hänet yhteen kylän taloista.

Herättyään Myra oli mennyt mummin luokse. Mummi oli toivottanut huomenta ja he olivat lähteneet ulos. Yhdessä he olivat kävelleet suuren puun luokse, joka kasvoi läheisellä niityllä. Sen lehdet olivat kauniin punaisen ja oranssinkirjavat. He asettuivat sen juureen istumaan ja syömään eväitään, jotka he olivat pakanneet pieneen eväskoriin. Heillä oli mukanaan hillovoileipiä, suklaaseen kastettuja hedelmiä ja marjoja, vaahtokarkkeja ja lisäksi mehua. Kun he olivat syöneet, he vain loikoilivat allaan pehmeää ruohoa ja sammalta. Myran silmät alkoivat tuntua raskailta ja meinasivat painua kiinni, kun mummi puhui:

-Minulla olisi yksi tehtävä sinulle Myra. Kerro puulle sydämesi hartain toive, jotta puu ei kuole. Nimittäin jos puu kuolee, tämäkin paikka häviää. Myra katsoi mummia hieman järkyttyneenä ja kertoi:

-En tiedä mikä on suurin toiveeni. Mummi katsoi tyttöä pitkään, kunnes vastasi:

-No, saat miettiä iltaan asti, mutta jos et keksi siihen mennessä, puu alkaa menettää lehtiään ja mitä enemmän se pudottaa niitä, sitä enemmän täältä katoaa paikkoja, eläimiä ja ihmisiä. Myra aloitti heti ankaran pohdinnan tämän kuultuaan. He viettivät

koko päivän niityllä leikkien, torkkuen ja jutustellen. Välillä myös jokunen eläin liittyi heidän seuraansa. Vihdoin Myra keksi toiveensa ja kertoi sen puulle.

Myra oli oleskellut mummin luona jo pidemmän aikaa ja hänelle oli alkanut vajeta monia uusia asioita. Vaikka hänen kehonsa ei kasvanut, hänen henkinen viisautensa kasvoi. Vieläkään hän ei kuitenkaan tajunnut miksi hänen perheensä ei voinut tulla tänne tai hän mennä sinne. Mummi oli kyllä luvannut, että vielä tulevaisuudessa hän saisi nähdä heidät, kun he tulisivat vierailulle, mutta sitä mummi ei ollut kertonut milloin tämä tapahtuisi. Lopulta pitkän odotuksen jälkeen he lopulta kohtasivat. Ensin tuli äiti, myöhemmin muut yksitellen. Viimein kaikki olivat yhdessä ja he syleilivät toisiaan pitkän aikaa. Se oli Myran elämän kaunein ja koskettavin hetki ja tulisi aina olemaankin. Se oli myös ollut hänen hartain toiveensa ja nyt se vihdoin toteutui. Hän kiitti mielessään puuta sen teosta, koska uskoi sen olleen tämän kaiken takana.

Siskon viisaat sanat kruunasivat tämän hetken:

-Käsi kädessä. Minä, sinä, me. Tänään, huomenna ikuisesti. Rakkaus ei kuole koskaan.